

Haar stille gebed

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water
Je laatste adem
Lieve kleine meid
Haar stille gebed*

Lisa Regan

Haar stille gebed

Deel 12 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-0858-5

ISBN 978-94-023-2599-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Deadly Touch*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld en -ontwerp: © DPSDesign & Prepress Studio

© 2021 Lisa Regan

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ter nagedachtenis aan de geweldigste persoon die ik ooit heb gekend: mijn vader Billy Regan. Ik had me opengesteld voor een 'nee', pap, maar die is niet gekomen.

Bijna alle kinderen zaten al in de bus, behalve Wallace, zijn zusje Frankie en die superirritante Bianca uit zijn klas. Met z'n drieën zaten ze met hun rug tegen de buitenmuur van de school. Wallace werd een beetje misselijk van de stinkende dampen die de wachtende bus uitbraakte. Frankie trok aan zijn arm. 'Kom nou, Wallace! Straks is hij weg en moeten we de hele nacht op school blijven!'

Bianca moest lachen. 'Doe niet zo dom. Natuurlijk blijven we hier niet de hele nacht. Op een gegeven moment komt iemand ons wel ophalen.'

'Je moeder zeker?' zei Wallace. 'Die werkt zo veel dat ze niet eens tijd voor jou heeft, laat staan voor ons.'

Bianca reikte over Frankie heen en kneep Wallace geniepig in zijn arm. Het deed een beetje pijn, maar dat liet hij niet merken. 'Kop dicht over mijn moeder, anders -'

'Anders wat?' zei hij uitdagend. 'Wat wou je doen dan?'

Frankies bruine paardenstaart wipte op en neer toen ze overeind kwam. 'Kom op nou, geen ruziemaken,' zei ze terwijl ze de riempjes van haar neonroze rugzak verstelde.

'Kop dicht,' zei hij. 'Ik luister niet naar vijfdeklassers.'

'Maar wel naar mij, neem ik aan,' klonk ineens een strenge vrouwenstem achter hen.

Oei. Het schoolhoofd. Wallace kromp ineen. Hij wist niet of ze al lang stond te luisteren, dus voor de zekerheid zette hij zijn beleefdste glimlach op voordat hij zich omdraaide. Maar het schoolhoofd gaf hem geen standje. Ze maakte alleen maar een schuivende beweging met haar handen. 'Hup jullie. De bus in.'

Bianca stond op. 'Maar we moesten vandaag -'

Het schoolhoofd liet haar niet uitpraten. 'Wat jullie moeten, is in die bus stappen, heb ik net gehoord. Wegwezen dus, en geen geklier meer.'

Van het gerieflijke, zachtgrijze zitmeubilair tot de schilderijen van tropische oorden aan de crèmekleurige wanden: alles in de praktijkruimte van dr. Paige Rosetti was erop gericht om een kalmerend effect te hebben. Verder telde Josie minstens veertien potplanten, en dan gaf de erker links van haar ook nog eens uitzicht op een goed onderhouden tuin. Het was augustus en Josie keek vol belangstelling naar de bloemenpracht buiten, zodat ze net kon doen alsof ze niet wist dat Paiges geduldige blik op haar rustte. Het lukte haar maar niet om te ontspannen. Twee maanden zat ze nu in therapie, maar ze had zich nog geen moment echt op haar gemak gevoeld.

‘Josie,’ zei Paige zacht.

Josie reageerde niet. Ze tikte alleen ritmisch met haar voet op het tapijt, waardoor haar knie verkrampd op en neer ging.

‘Josie...’ zei Paige opnieuw.

Met tegenzin maakte Josie haar blik eindelijk los van de tuin en keek Paige aan. De kraaienpootjes in de hoeken van de bruine ogen van de therapeut ver raadden dat ze oud genoeg was om Josies moeder te zijn. Sterker, Josie had met haar dochter op de middelbare school gezeten. Maar met haar lange, golvende blonde haar en haar open houding kwam ze een stuk jeugdiger over dan ze daadwerkelijk was.

Paige glimlachte. ‘Je hebt hier alleen iets aan als je met me praat.’

Dat zei ze elke sessie.

‘Je betaalt voor mijn tijd,’ voegde ze eraan toe. ‘Dan moet je er ook zoveel mogelijk uit proberen te halen.’

Ook dat zei ze elke sessie.

‘Sorry,’ zei Josie. Ze leunde voorover en liet haar ellebogen op haar bovenbenen rusten, in de hoop haar ongedurige been stil te krijgen. ‘Waar... Waar hadden we het ook alweer over?’

Paige glimlachte weer, maar een beetje stijfjes, zag Josie. Ze begon ongeduldig te worden. ‘Ik vroeg wat je ervan vindt dat je morgen weer naar je werk gaat, na bijna vier maanden.’

‘O ja,’ zei Josie.

Josie was rechercheur bij de politie van Denton, een kleine, maar levendige universiteitsstad in de heuvels van Centraal-Pennsylvania, prachtig gelegen aan de rivier de Susquehanna, met een bevolking die groot genoeg was om het korps zich geen moment te laten vervelen. Haar laatste zaak was een dubbele moord geweest, gepleegd op de dag én op de locatie waarop ze zou gaan trouwen met haar grote liefde Noah Fraley. Ook hij werkte bij de politie, als inspecteur. Ondanks dat ze op het punt stonden te trouwen, raakten ze bij de zaak betrokken, zeker toen bleek dat Josie de slachtoffers kende. Op een gegeven moment tijdens het moordonderzoek had iemand de geliefde oma van Josie, Lisette Matson, doodgeschoten. Maar in plaats van thuis te zitten rouwen, was Josie op eigen houtje op zoek gegaan naar een persoon waarvan ze wist dat deze met de zaak te maken had. Ze had niemand, zelfs Noah niet, verteld waar ze heen ging en waarom.

‘Josie?’ zei Paige weer.

Meteen de volgende dag had de commissaris haar geschorst omdat ze eropuit was gegaan zonder haar collega’s in te lichten. ‘Insubordinatie,’ stond er te lezen in zijn verslag. Josie had een veel langere schorsing aan haar broek gekregen dan gebruikelijk bij dit soort zaken, en ze vermoedde dat de commissaris haar hiermee wat extra tijd wilde geven om het verlies van haar oma te verwerken.

‘O, gewoon,’ mompelde Josie en keek weer naar de tuin, waar juist een felrode kardinaal van de ene naar de andere boomtak fladderde.

‘Je vindt het “gewoon” om na zo’n lange tijd weer aan het werk te gaan?’ vroeg Paige. ‘Ben je ooit eerder zo lang uit de running geweest?’

‘Volgens mij niet,’ zei Josie.

Heel eerlijk gezegd had ze het wel prima gevonden, die afgelopen vier maanden thuis. Voor het eerst in haar leven had ze zich niet druk gemaakt om haar werk of om wat dan ook, behalve haar man en hun bostonterriër Trout.

Zonder Lisette, door wie ze min of meer was opgevoed, was de wereld kaal en kleurloos. Ontdaan van alle vreugde. Wat ze dacht en voelde drong maar vaag tot haar door, alsof ze onder een metersdikke laag slijk terecht was gekomen en te moe was zich een weg terug omhoog te banen.

Vanuit haar ooghoek zag ze dat Paige op haar horloge keek. Het viel nog mee dat ze er niet bij zuchtte. Paige veranderde van onderwerp. 'Hoe gaat het met slapen?'

'Hetzelfde,' zei Josie.

'Belabberd dus.'

Josie haalde haar schouders op. 'Die nachtmerrie blijft maar terugkomen,' begon ze.

'Die waarin je oma wordt neergeschoten?'

Josie keek haar aan. 'Ja. Ik bedoel, het is eigenlijk meer een herinnering dan een nachtmerrie. Alleen weet ik deze keer wat er gaat gebeuren. Ik probeer me in de baan van de kogels te werpen, maar ik krijg mijn voeten niet opgetild. Ik sta als verstijfd. En dan klinkt het eerste schot en...' Haar stem stierf weg. Dan word ik gillend wakker, vulde ze in gedachten aan. Huilend, rillend van het koude zweet. Meestal hield Noah haar dan in zijn armen en wiegde haar als een kind, terwijl die lieve, trouwe Trout haar gezicht probeerde te likken. 'Ze had daar niet hoeven zijn,' huilde Josie elke keer als ze uit de droom ontwaakte. Die momenten, als ze toch al in tranen wakker was geworden, mocht ze huilen van zichzelf. Maar verder niet. Het irriteerde haar mateloos dat ze geen controle had over haar dromen en over hoe haar lichaam erop reageerde.

'Josie,' zei Paige, 'vroeg of laat zullen we het hier echt over moeten gaan hebben. We moeten meer de diepte in. Je weet toch dat dit een veilige ruimte is? Hier kun je huilen en schreeuwen en je helemaal laten gaan. Ik zal je niet veroordelen of boos op je worden. Je kunt me niet bang maken of kwetsen met wat je doet of zegt. En niemand anders zal te weten komen wat hier gebeurt.'

In een poging Paiges blik te ontwijken keek Josie weer uit het raam, maar de kardinaal was weg. Haar ogen dwaalden over de bloemen, die er slap bij hingen in de verzengende zomerhitte. 'Ik weet het,' zei ze.

Toen ze Paiges stoel hoorde kraken, draaide Josie haar hoofd en zag de psy-

choloog naar haar bureau lopen en haar notitieblok wegleggen. Niet voor het eerst was het onbeschreven. 'Ik vrees dat onze tijd erop zit, Josie.'

Josie stond op. 'Tot volgende week dan maar.'

Paiges liet haar kin op haar borst zakken en slaakte eindelijk de zucht die ze al drie kwartier zat in te houden. 'Josie, ik ben blij dat je bij me komt, echt waar. Ik wil je graag helpen en ik geloof oprecht dat je veel aan therapie kunt hebben. Maar ik vraag me ernstig af of je er iets mee opschiet zoals het nu gaat.'

'Kom, dr. Rosetti,' zei Josie, voor het eerst die ochtend met een glimlach. 'Wil je van me af soms?'

Paige moest ook lachen. 'Natuurlijk niet. Ik ben gewoon--' Ze onderbrak zichzelf en glimlachte gespannen, net zoals ze vrijwel elke sessie wel een paar keer deed. Kennelijk lokte Josie dat bij haar uit. Na een paar ongemakkelijke momenten zei ze: 'Ik heb een voorstel. Ik wil dat je de komende week een lijst gaat opstellen.'

'Wat voor lijst?'

'Een lijst met dingen waar je...'

'Verdrietig van wordt?'

'Waar je je machteloos van voelt.'

Josie voelde een kleine steek van ongemak in haar borst. 'Machteloos?'

'Ja,' zei Paige. 'Minimaal drie stuks. Dan bespreken we ze de volgende keer.'

Josie slikte. Haar keel was droog. 'Oké,' zei ze.

Ze stond op en vertrok zonder Paige zelfs maar te bedanken. Tot nu toe had ze het 'zwarte werk', zoals haar therapeut het noemde, vakkundig ontweken, maar inmiddels vroeg dr. Rosetti zich openlijk af waarom ze nog bleef komen als ze zich toch niet volledig wilde inzetten. De waarheid was dat Josie niet voor zichzelf ging. Ze ging omwille van een klein meisje dat ze tijdens haar laatste zaak had leren kennen. Het kind, dat inmiddels bij familie in een andere staat woonde, had net zoveel vreselijks meegemaakt als Josie, misschien zelfs meer, maar ze was op een onwaarschijnlijk flinke, vastberaden manier omgegaan met alle ellende. Ze had, zoals ze het aan Josie had uitgelegd, 'haar gevoelens gevoeld tot ze vanzelf overgingen'. Op een gegeven moment tijdens het onderzoek had Josie het kind een beetje onder druk gezet

om herinneringen op te halen aan wat zonder twijfel de akeligste momenten in haar leven waren geweest. Dat had inderdaad tot een doorbraak in de zaak geleid, maar Josie voelde zich er vreselijk slecht onder. Ze had het dappere meisje gevraagd haar demonen onder ogen te zien, terwijl ze zelf niets ondernam om haar eigen trauma's te verwerken. Want trauma's had ze in overvloed: van een afschuwelijke jeugd tot de moord op Lisette.

En dus ging ze braaf naar de sessies met Paige. Gewoon, uit schuldgevoel. Zo kon ze zichzelf tenminste wijsmaken dat ze het probeerde. Als ze met het meisje videobelde, wat ze ongeveer één keer per week deed, kon ze in elk geval naar waarheid zeggen dat ze nog in therapie was. Dat ze na twee maanden therapie in de rustgevende praktijkruimte van Paige Rosetti nog geen stap dichterbij haar gevoel gekomen was en nog geen traan had gelaten, zei ze er natuurlijk niet bij.

'Misschien volgende week,' mompelde ze tegen zichzelf terwijl ze in haar auto stapte, de motor startte en de airco inschakelde.

Ze zette de radio zo hard mogelijk, in de hoop haar gedachten te kunnen overstemmen met een goede bak herrie. Maar in plaats van muziek klonk de stem van de nieuwslezer met een ingelast bulletin. 'De politie van Denton is nog steeds op zoek naar Krystal Duncan, de tweëndertigjarige juridisch secretaresse die drie dagen geleden door haar werkgever als vermist is opgegeven nadat ze niet kwam opdagen op haar werk en ook telefonisch niet bereikbaar bleek. De autoriteiten verzoeken iedereen met informatie over de huidige toestand of verblijfplaats van Krystal Duncan om contact op te nemen met de politie van Denton. Een foto van de vermiste is te vinden op onze website.'

Josie drukte op een paar knoppen tot ze een zender met jaren 80-muziek gevonden had. Noah had thuis wel gesproken over de zaak Krystal Duncan, maar ze had niet doorgevraagd. Ook hadden ze samen het item gezien dat een lokaal tv-station op de dag van Krystals vermissing had uitgezonden. Er was toen ook een foto getoond die de zender waarschijnlijk gevonden had op de website van het advocatenkantoor waar Krystal werkte. Ze was gekleed in een mantelpakje en poseerde een beetje ongemakkelijk bij een groot mahoniehouten bureau. Ze had lang bruin haar, dat over haar schouders viel, en bruine,

dicht bij elkaar staande ogen. Op haar neus zat een kleine verdikking, alsof hij ooit gebroken was geweest en niet helemaal goed genezen was. Ze glimlachte dunnetjes en geforceerd. De daaropvolgende dagen was de foto nog een paar keer op televisie te zien geweest en Josie kon hem inmiddels wel dromen, maar al die tijd was ze tegen Noah niet uit zichzelf over de zaak begonnen. Alles werd overstemd door dat vreemde, doffe gevoel dat ze had sinds de moord op Lisette. Normaal gesproken zou een vermissing, zeker als het ging om een vrouw uit de regio, absoluut haar interesse wekken. Sterker nog, ze zou erdoor geobsedeerd zijn. Ze was dan wel geschorst, maar ze kon natuurlijk gewoon op internet zoeken naar informatie en nieuws.

Maar dat deed ze niet. Krystal Duncan was geen moment in haar gedachten. Ze wist dat haar collega's erbovenop zaten en dat was voldoende. Betere rechercheurs waren er niet. Mocht ze zelf ooit vermist raken, dan zou ze door niemand anders gezocht willen worden dan door dit team. Morgen, als ze weer aan het werk ging, zou ze zich heus wel gaan bezighouden met de zaak. Maar op dit moment wilde ze niet nadenken. Ze wilde alleen maar dieper wegzakken in die mentale en emotionele slijklaag die haar afschermdde van de holle pijn van het bestaan.

Een druppel zweet liep langs Josies ruggengraat. Ze probeerde de airco wat hoger te zetten, maar die koelde al op vol vermogen. Ze zuchtte diep, liet het huis waar Paige Rosetti woonde en praktijk hield achter zich en begon een beetje doelloos door de straten van Denton te rijden. Noah was aan het werk en ook al wist ze dat Trout dolblij zou zijn haar te zien, ze had nog geen zin om naar huis te gaan. Ze besloot naar de begraafplaats te gaan waar Ray lag, haar eerste echtgenoot. Oma Lisette was gecremeerd en haar as zat nu in een glanzende urn op een plank in de woonkamer van Josie en Noah. Op dit soort momenten, als het leven haar te veel werd, ging Josie graag naar het graf van Ray.

‘Volgens mij heb ik het eerste item van mijn lijst al,’ mompelde ze tegen zichzelf terwijl ze zo dicht mogelijk bij Rays graf parkeerde en uitstapte. Ze had geen idee waar dat gevoel van machteloosheid vandaan kwam, maar ze had geen zin om het te onderzoeken. Waar ze dan wel zin in had? In het bran-

dende gevoel in je keel van een shotje Wild Turkey. Maar ze was alweer lang geleden gestopt met drinken. Ze deed domme dingen als ze gedronken had, en trouwens, alcohol kon de pijn misschien tijdelijk verzachten, maar nooit echt wegnemen.

In de brandende zon liep ze tussen de grafstenen door naar de plek waar Ray lag. Het waaide zacht, maar dat hielp nauwelijks tegen de drukkende, vochtige hitte, zodat ze uiteindelijk met klotsende oksels bij Rays steen stond. Alweer zes jaar geleden was hij vermoord, en niet lang daarvoor was hun huwelijk niet bepaald in goede harmonie geëindigd. Maar toch. Ze hadden elkaar van kinds af aan gekend. Ze waren elkaars eerste liefde geweest. Het grootste deel van haar leven was hij haar rots in de branding geweest, haar steun en toeverlaat, bijna net zoveel als Lisette. Daarom daalde er toch altijd een gevoel van vrede over haar neer wanneer ze deze plek bezocht. Ze deed haar ogen dicht en genoot van het gevoel van de lichte bries die rond haar lichaam speelde. Ze genoot van het lome getsjilp van de vogels in de bomen. Ja, ze genoot zelfs van het vage geraas van de grote weg in de verte.

Totdat iemand oorverdovend hard begon te gillen.

Josies lichaam reageerde eerder dan haar hersenen. Nog voor ze begreep wat er gebeurde, stuwden haar voeten haar al vooruit, verder de begraafplaats op. Ze liep tussen de grafstenen door en beklom een heuveltje, en naarmate ze dichterbij de bron van het geschreeuw kwam, realiseerde ze zich dat dit geen kreten van verdriet waren, maar het scherpe, rauwe gekrijs van schok en afschuw. Tijdens het afdalen van de heuvel gleed ze ineens uit over de zachte, omgewoelde aarde van een vers graf. Ze zwaaide met haar armen en was bijna onderuitgegaan als ze zich niet net op tijd had kunnen vastgrijpen aan een grafsteen. Toen ze haar evenwicht weer hervonden had, zag ze de bron van de consternatie: een vrouw met een kaki short en een paars T-shirt die tussen de grafstenen stond. Ze trok paniekerig aan haar donkere haar en stond half voorovergebogen, alsof ze zichzelf wilde beschermen tegen een of andere aanvaller. Felgekleurde bloemen lagen wanordelijk aan haar voeten.

Josie rende verder. Het zweet droop in haar ogen. De vrouw draaide zich om toen ze Josie hoorde naderen. ‘Help dan toch!’ riep ze. ‘Het is helemaal mis hier! Ze heeft hulp nodig!’

Nu pas zag Josie de tweede vrouw, die geknield naast een grafsteen zat, armen rond haar middel geslagen. In eerste instantie begreep Josie niet goed waarom de gillende vrouw zo overstuurd was, maar dat veranderde toen ze het gezicht van de vrouw naast de grafsteen zag. Haar hoofd was naar rechts gekanteld, waardoor haar lange bruine haar voor een deel op haar linkerwang viel. De rest hing een beetje wanordelijk over haar schouders. Haar huid oogde roze en gezond, maar haar ogen starden strak en levenloos in het luchtledige. Er ging een rilling door Josie heen toen duidelijk werd waar ze naar keek. Op de ogen na zag de vrouw er volkomen normaal uit, alsof ze mediteerde of zittend in slaap was gevallen. Het enige opvallende was haar zakelijke kleding. Een crèmekleurige zijden blouse met korte mouwen. Lichtgrijze rok. Gescheurde

panty. Platte, zwarte schoenen. Het bultje op de neus zou misschien niet eens opgevallen zijn als dit gezicht de afgelopen dagen niet om de haverklap op het nieuws was geweest.

Krystal Duncan.

Ze was gekleed alsof ze net van haar werk kwam, maar Josie wist dat ze al drie dagen vermist werd. Een snelle blik op de grafsteen nam ook de laatste twijfel over de identiteit van de knielende vrouw weg. ‘Bianca Duncan,’ stond er. ‘Geliefde dochter.’

De vrouw met het paarse shirt duwde Josie in de richting van de vrouw op de grond. ‘Help haar dan!’ schreeuwde ze. ‘Ze mankeert iets, dat zie je toch ook wel?’

Josie kwam schoorvoetend dichterbij, maar ze wist allang dat het voor niets was. In haar tijd als straatagent had ze genoeg lijken gezien om te weten wanneer hulp geen zin meer had. Toch hurkte ze, vooral om de hysterische vrouw te kalmeren, naast de dode neer en drukte twee vingers op haar halsslagader. Geen hartslag, precies wat ze al verwachtte. Voorzichtig gaf Josie een duwtje tegen een van de armen van de knielende vrouw. Geen beweging in te krijgen. De rigor mortis was al ingetreden en ze was dus al minstens twee uur dood. Er zat iets op haar lippen. Schuim? vroeg Josie zich af. Ze bracht haar gezicht dichterbij. Nee, geen schuim. Iets anders.

Heel even stond Josies hart stil, om vervolgens in de hoogste versnelling verder te gaan.

‘Ze is dood, hè?’ hoorde ze achter zich. ‘Waarom ziet ze er... nou ja, zó uit?’

Josie stond op en leidde de vrouw met zachte hand iets verder bij het lijk vandaan. Toen haalde ze haar telefoon uit haar zak, tikte een 9 in, een 1 en stopte toen. Als ze 911 belde, of hun eigen meldkamer, kon het gesprek met een scanner afgeluisterd worden en zou de plaatselijke pers er zeker lucht van krijgen. De verdwijning van Krystal Duncan stond erg in de aandacht, niet alleen omdat er wel vaker vermissingen van vrouwen plaatsvonden in Denton, maar ook omdat ze de moeder was van een van de kinderen die twee jaar geleden waren omgekomen bij een geruchtmakend ongeluk met een schoolbus. Toevallig zou de rechtszaak tegen de buschauffeur over een paar weken plaats-

vinden. En dus verwijderde Josie de cijfers weer en belde rechtstreeks met Noah. 'Ik sta hier op de Vincent Williams-begraafplaats,' zei ze, 'bij een dode vrouw van halverwege de dertig, vrijwel zeker Krystal Duncan. Verdachte omstandigheden.' Ze keek om zich heen naar wat herkenningpunten en beschreef zo precies mogelijk waar ze was. 'Ik wil graag een ambulance, de forensische opsporing en dr. Feist hier hebben.'

Dr. Anya Feist was de forensisch patholoog van de county.

'Oké,' zei Noah. 'We zijn er over tien minuten.'

'En mondje dicht op de scanner,' waarschuwde Josie. 'Tenzij je wilt dat de pers er eerder is dan jullie.'

'Natuurlijk.'

Josie hing op en stopte haar telefoon weer weg. 'Kom, mevrouw,' zei ze. 'We gaan hier weg.'

De vrouw wees naar het lijk. 'Wat is er met haar? Waarom zit ze zo? Waarom is ze dood? Wat is er met haar gebeurd? Wat is... wat is dat spul op haar mond?'

'Hoe heet je?' vroeg Josie, in plaats van in te gaan op de vragen van de vrouw.

Een beetje verwaasd knipperde deze met haar ogen en keek Josie toen aan. 'Dee Tenney,' zei ze. 'Zeg maar Dee.'

Josie pakte Dee bij haar elleboog, draaide haar om en voerde haar weg van het lijk. De vrouw zag groen van ellende en haar bovenlip glom van het zweet. Het liefst zou Josie haar wat water geven, maar dat had ze niet bij zich. Het enige wat ze kon doen was haar naar de schaduw van een grote eik brengen. 'Oké, Dee, dit is een mooie plek om op mijn collega's te wachten.'

Dee leunde tegen de stam en veegde met haar onderarm het zweet van haar gezicht. 'Collega's?' Ze keek Josie onderzoekend aan. 'Wacht even, jij bent toch die politievrouw?'

Josie was een bescheiden beroemdheid in Denton. Niet alleen was ze betrokken geweest bij diverse zaken die zo schokkend waren dat ze het landelijke nieuws hadden gehaald, ook haar eigen heftige familieverleden was ooit in het reportageprogramma *Dateline* te zien geweest. Daarom kwam het regelmatig voor dat ze op straat werd herkend.

Net toen Josie wilde antwoorden, ging Dee verder: 'Nee, wacht, je bent die

journalist. Ja, dáár ken ik je van. Jij presenteert die ene nieuwsshow. Daarom ben je natuurlijk hier.'

Josie bracht haar met een handgebaar tot zwijgen. 'Je eerste gok was goed. Ik ben rechercheur bij de politie van Denton. Ik denk dat je mijn tweelingzus bedoelt, Trinity Payne. Ze woont in New York en is de journalist van ons tweeën. Luister eens, mijn team kan hier elk moment zijn. Kun je me alvast kort vertellen wat er is gebeurd?'

Dee gluurde over Josies schouder naar de dode vrouw, maar kneep meteen haar ogen dicht en gaf met schrille stem antwoord, struikelend over haar woorden. 'Niets. Er is niets gebeurd. Ik liep hier en toen zag ik haar. Ik dacht eerst dat ze gewoon geknield bij het graf van een dierbare was gaan zitten. Maar er was iets raars met haar. Ze keek niet naar het graf en ze reageerde niet toen ik haar riep. Ik ging naar haar toe om op haar schouder te tikken, maar ik schrok me een ongeluk toen ik haar gezicht zag. Het zag er levend uit, maar toch ook dood. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.'

'Dat hoeft ook niet,' zei Josie.

Met haar ogen nog steeds stijf dicht schudde Dee hevig haar hoofd. 'Ik denk dat het door haar kleur kwam. Ze zag er zo levend uit,' ging ze verder. 'Maar ze is dood, toch?'

'Ja,' zei Josie. Voorzichtig tikte ze tegen Dees onderarm. 'Dee? Doe je ogen eens open?'

Dee haalde heel diep adem en sperde toen haar ogen open.

Josie wees naar haar eigen gezicht. 'Rustig maar, Dee. Concentreer je op mij, oké? Je doet het prima.'

Er ging een huivering door Dees armen en al snel trilde ze over haar hele lijf. Ze sloeg haar armen om zichzelf heen, maar verbrak het oogcontact met Josie niet.

'Goed zo,' moedigde Josie aan. 'Rustig aan maar.' Overdreven langzaam ademde Josie in door haar neus en uit door haar mond. Haar borst ging in een gelijkmatig ritme op en neer. Na een paar tellen begon Dee haar te spiegelen. Toen Josie het idee had dat Dee een beetje gekalmeerd was, vroeg ze: 'Kwam je een graf bezoeken?'

Dee knikte. 'Ja, mijn dochter ligt hier. Ik had bloemen meegenomen. Gele dahlia's, daar hield ze van. Maar goed, toen zag ik Krystal dus. Het was zó vreemd. Ik wist dat ze al een paar dagen vermist werd, en toen zat ze daar ineens. Ik was superblij dat ze terecht was, maar toen kwam ik dichterbij en... God...'

Tranen stroomden over haar wangen, maar ze bleef Josie dapper aankijken.

Josie scande snel de omgeving en zag niet ver van hen vandaan een grijze Honda Civic in de berm van een van de asfaltweggetjes die de begraafplaats doorkruisten. 'Is dat jouw auto?'

Dee knikte. 'Ik weet dat ze liever hebben dat je bij de hoofdingang parkeert, maar ik vond het veel te warm om dat hele eind te lopen. Niemand heeft er last van als ik hem hier even neerzet, dacht ik. Het was toch maar voor een paar minuten. Ik had eigenlijk verwacht dat er niemand zou zijn. En zeker Krystal niet.'

'Herkende je haar van de foto op tv?' vroeg Josie.

'Nee, ik ken haar. Kende. Ze... Ze woonde bij me in de straat. Onze kinderen... O god, o god.'

Overmand door emoties lukte het Dee niet meer om Josie aan te blijven kijken. Langzaam liet ze zich aan de voet van boom in elkaar zakken en barstte in tranen uit. Josie doorzocht al haar zakken en vond uiteindelijk een nog ongebruikte tissue, die ze aan Dee gaf. Ze besloot maar niet verder te vragen. Dat kon later ook nog wel, als het team ter plaatse was en het onderzoek van start ging. Trouwens, officieel werkte ze vandaag nog niet eens.

Met een ongemakkelijk gevoel in haar maag draaide ze zich om en keek nog een keer naar Krystal Duncan. Het was haast niet te bevatten, die bizarre tegenstelling tussen aan de ene kant de min of meer natuurlijke houding en de gezonde gelaatskleur van de dode, en aan de andere kant de lege ogen en de vreemde harde druppels op haar lippen en kin. Josie draaide zich weer om en trok aan de boord van haar T-shirt, dat letterlijk aan haar lijf plakte. Zelfs hier in de schaduw was het haast niet uit te houden. Josie ging zo staan dat Dee het lijk niet meer kon zien. Hoe kon het dat iemands huid er na de dood nog zo gezond uitzag? Josie zocht haar geheugen af of ze zoiets weleens eerder

was tegengekomen, maar het was te warm om na te denken. In deze hitte zou de ontbinding razendsnel gaan, en toch zag Krystal eruit alsof ze nog maar net op haar knieën was gaan zitten. Ze kon dus nog niet lang dood zijn. Aan de andere kant werd ze al drie dagen vermist. Waar was ze in die tussentijd geweest?

In de verte klonk het geluid van banden op asfalt. Niet lang daarna verschenen er een paar auto's op de heuvel en kwamen in haar richting rijden. Josie keek schuin opzij naar Dee, die nog aan de voet van de boom hurkte met haar handen voor haar gezicht. 'Dee? Kan ik je een paar tellen alleen laten?'

Er klonk een gedempt 'ja hoor' vanachter Dees handen.

'Ik ben zo terug,' beloofde Josie.

Ze liep langs de rijen grafstenen naar de weg en gebaarde naar de auto's dat ze bij haar moesten stoppen. Voorop reed een patrouillewagen, gevolgd door een ambulance zonder zwaailichten en een personenauto met Noah en rechercheur Gretchen Palmer erin. Daarachter reed de SUV van de forensische opsporing met daarin het hoofd van de FO, agent Hummel, en zijn collega, agent Chan. Hekkensluiser was de oude, witte pick-uptruck van de forensisch patholoog, dr. Anya Feist. Alle nieuwkomers parkeerden achter de auto van Dee Tenney, stapten uit en gingen in een losse kring op de weg staan. Josie bracht iedereen snel op de hoogte, waarna Gretchen het overnam. Ze instrueerde de geüniformeerde agenten om een ruime cirkel rond het lijk af te zetten en bezoekers van de begraafplaats op afstand te houden. Verder gaf ze Hummel en Chan groen licht om de plaats delict te onderzoeken.

Hummel en Chan begonnen direct hun spullen uit te laden. 'Ik ga me ook alvast voorbereiden,' zei dr. Feist. En met een ongemakkelijk lachje naar Hummel: 'Maar maak je geen zorgen. Ik zal jullie eerst je gang laten gaan.'

Josie deed alsof ze de agenten van de FO nakeek terwijl ze wegliepen met hun rolkoffers, maar ze was zich scherp bewust van Noahs blik. 'Op bezoek bij Ray?' vroeg hij ten slotte.

Josie knikte. Het voelde toch een beetje ongemakkelijk om tegen haar kersverse echtgenoot toe te geven dat ze hier gekomen was om het graf van haar vorige man te bezoeken. En dat op zo'n belangrijke dag, vlak voordat ze na

lange tijd weer aan het werk zou gaan. Aan de andere kant wist Noah allang van haar bezoeken aan Rays graf, zelfs al voordat ze een relatie hadden. Hij was trouwens de enige. Ze had het verder nooit aan iemand verteld, omdat ze bang was dat niemand het zou begrijpen. Ray was een roemloze dood gestorven, als een corrupte, laffe man. Maar hij was omgekomen toen hij haar probeerde te redden van iemand die nog erger was. Bovendien rouwde Josie vooral om de man die hij was toen ze trouwden, om de jongen die hij was geweest toen ze op school zaten. Ondanks zijn latere fouten was hij ooit een goed mens geweest.

Glimlachend en met een glinstering in zijn hazelnootkleurige ogen streek Noah wat haren uit haar gezicht. Het was zo heerlijk om zijn handen te voelen dat ze dacht dat ze ter plekke zou smelten.

Gretchen keek in de richting waar ze vandaan waren gekomen. ‘Ik heb een agent naar de beheerder gestuurd om te vertellen wat er aan de hand is en om uit te zoeken of iemand iets heeft gezien. Met een beetje geluk kunnen we zelfs aan camerabeelden komen.’ Ze pakte haar notitieboekje en pen. ‘Is het zeker dat het om Krystal Duncan gaat?’

‘Heel zeker,’ zei Josie.

Gretchen krabde met haar pen aan haar kin en zuchtte. ‘Shit. Oké dan. Laten we beginnen.’

Gretchen praatte een paar minuten met Dee Tenney en besloot haar toen naar het bureau te sturen om een officiële verklaring af te leggen. Het sporenonderzoek zou nog wel een paar uur duren en Josie wist dat Gretchen Dee zo snel mogelijk de koelte in wilde hebben. Noah zou haar brengen, en dus keken ze toe hoe Dee de sleutels van haar Honda Civic aan Noah overhandigde en hij wegreed met haar op de bijrijdersstoel.

‘Het zou me niets verbazen als ze in shock raakt,’ zei Josie.

Gretchen begon richting de plaats delict te lopen. ‘Noah let wel een beetje op haar. Als ze eenmaal in de airco zit, zal het wel beter gaan. Hij zal haar heus niet weg laten gaan als hij niet honderd procent zeker is dat ze in orde is. En jij? Blijf je hier of ga je naar huis?’

Josie liep met Gretchen mee. ‘Ik weet het niet,’ zei ze eerlijk.

Gretchen stond stil en hield haar notitieboekje boven haar ogen tegen het zonlicht. ‘Echt niet?’

Josie veegde een druppel zweet van het dunne litteken dat van haar oor naar het midden van haar kin liep. ‘Nee.’

Ze zwegen een paar tellen. Toen vroeg Gretchen: ‘Ben je nog in therapie?’
‘Ja.’

Nu ze niet meer in de schaduw van de boom stonden, vond Josie de hitte nog verstikkender. Al kon het ook te maken hebben met Gretchens blik die maar op haar bleef rusten. Haar zwarte haar was kletsnat en plakte in haar nek. Ze was zich scherp bewust van de vochtige plekken onder haar oksels en trok opnieuw haar doorweekte shirt los van haar huid. Gretchen droeg een spijkerbroek en een uniformpolo en leek, afgezien van wat lichte transpiratie op haar haargrens, geen last te hebben van de hitte. ‘Wat nou?’ snauwde ze ten slotte.

‘Als je nu naar huis gaat, moet ik je morgenochtend alsnog bijpraten over

wat ik hier vandaag eventueel te weten kom. Dus bespaar me alsjeblieft de moeite en blijf in de buurt. Trouwens, je bent een getuige.'

Zonder op een reactie te wachten, draaide Gretchen zich om en wandelde naar de geüniformeerde agent die de wacht hield bij de plaats delict, een klem-bord in de hand. Net buiten het afzetlint stond dr. Feist te wachten tot ze aan de slag kon. Ze had een wegwerpoverall van tyvek en dito schoenen in haar handen en had alvast een tyvek muts op haar zilberblonde haar gezet. Ze gaf Gretchen en Josie een knikje. De agent had zijn pen al in de aanslag om Gretchen in te schrijven, maar die stak haar hand op. 'Een moment nog,' zei ze. 'We willen de FO niet voor de voeten lopen.'

Tijdens het wachten liepen Josie en Gretchen wat heen en weer langs het afzetlint en keken naar het lichaam van Krystal Duncan, waarvan het bruine haar zacht bewoog in de wind. Opnieuw ging er een rilling van ongemak door Josies oververhitte lichaam bij de aanblik van de vrouw die bij het graf van haar dochter knielde en er zo levend uitzag, maar dat allesbehalve was. Aan de andere kant van het lint liepen Hummel en Chan schetsen en foto's te maken en genummerde bordjes bij sporen te plaatsen. Een gekleurde schittering trok Josies aandacht. De bloemen die Dee Tenney had laten vallen, lagen te verwelken in de hitte. Ze had ze op het graf van haar dochter willen leggen, had ze gezegd. Maar Dee was zo jong. Ze leek ongeveer van Josies leeftijd, halverwege de dertig. Hoe jong was haar dochter dan wel niet geweest toen ze overleed?

'Dee kende Krystal,' zei Josie. 'Ze zei dat Krystal bij haar in de straat woonde. Hun kinderen...'

Gretchen bleef staan, wierp een blik op het knielende lijk en pakte haar notitieboekje en haar pen. 'Hun kinderen zijn twee jaar geleden omgekomen bij het busongeluk.'

Heel Denton, en zeker iedereen die bij de politie werkte, wist van het tragische ongeval met de schoolbus, waarbij vijf onderbouwscholieren waren omgekomen die op weg waren geweest van school naar huis. De hoofdcommissaris had Gretchen ernaartoe gestuurd om de situatie op te nemen. Met haar veertig jaar was Gretchen ouder dan haar collega's, maar nog belangrijker was dat ze al vijftien jaar ervaring had bij Moordzaken in Philadelphia voor-

dat ze naar Denton kwam. Ze had meer gruwelijke sterfgevallen gezien dan de rest van het politiekorps van Denton bij elkaar. Voor elke politieman of -vrouw waren dit soort situaties emotioneel altijd erg zwaar, zeker wanneer er kinderen bij betrokken waren, maar Gretchen had het ongeluk met haar kenmerkende stoïcisme afgehandeld.

‘Dus de kans dat uitgerekend Dee het lijk van Krystal vindt...’ zei Josie.

‘... is redelijk groot,’ vulde Gretchen aan. ‘Alle slachtoffertjes van toen zijn hier begraven. Maar ik zal haar alibi voor vanochtend en de laatste paar dagen toch even checken.’

Josie knikte. ‘Wie heeft Krystal Duncan voor het laatst in levenden lijve gezien?’

Gretchen staarde gedachteloos naar de grafstenen. ‘Haar werkgever. Ze was donderdag tot laat op kantoor gebleven om wat pleidooien af te maken die ze de volgende dag nodig hadden. Zodra ze weg was, heeft hij afgesloten en is ook gegaan. De volgende ochtend verscheen ze niet op werk. Hij en een collega van haar hebben haar die vrijdag een paar keer gebeld, maar ze nam niet op. De werkgever heeft toen met onze meldkamer gebeld of we een paar agenten naar haar huis wilden sturen.’

‘Na nog geen vierentwintig uur?’ vroeg Josie.

Gretchen knikte. ‘Krystal woonde alleen. Ze was alleenstaande moeder. Nooit getrouwd geweest. Geen scharrels. Geen naaste familie. Ze heeft haar vader nooit gekend en haar moeder woont op een paar uur rijden. Geen broers of zussen. Volgens collega’s zijn haar vrienden na de dood van haar dochter langzaamaan afgehaakt. Wel ging ze regelmatig naar een praatgroep voor ouders van kinderen die zijn omgekomen bij het ongeluk. Ik heb in de loop van het weekend een paar van die andere ouders gebeld, maar ze zeiden allemaal hetzelfde: dat ze haar op de laatste bijeenkomst voor het laatst hebben gezien, de maandag voordat ze verdween. Ze was toen behoorlijk uit haar doen geweest, maar goed, dat waren ze allemaal, zeker nu de buschauffeur binnenkort voor de rechter komt. Krystals collega’s zeiden dat ze de laatste maanden erg emotioneel was. Stemmingwisselingen. Veel huilen. Toen ze vrijdag niet kwam opdagen, waren ze bang dat ze zichzelf iets had aangedaan.’